

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 12Co/114/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120326112
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Renáta Pátrovičová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2024:6120326112.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Renáty Pátrovičovej a sudkýň JUDr. Sone Zmekovej a JUDr. Denisy Šaligovej v spore žalobcu: A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX D. XXX, právne zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Peter Bartoš, s. r. o., so sídlom Martina Granca 3618/44, 841 02 Bratislava, IČO: 52 262 821, proti žalovanej: E. E. F. E., nar. XX.XX.XXXX bytom G. XXXX/XX, XXX XX H., právne zastúpená: JUDr. Peter Marko, advokát so sídlom Sv. Cyrila a Metoda 5, 955 01 Topoľčany, o zaplatenie 165.969,59 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Topoľčany zo dňa 28.06.2022 č. k. 4C/42/2020-199 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalovanej voči žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Topoľčany (súd prvej inštancie) rozsudkom zo dňa 28. júna 2022 č. k. 4C/42/2020-199 (napadnutý rozsudok) žalobu žalobcu zamietol a žalovanej priznal náhradu trov konania proti žalobcovi v plnej výške, o ktorej rozhodne súd samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku. Svoje rozhodnutie zdôvodnil v zmysle § 657, § 658 ods. 1, § 563, § 100 ods. 1 a § 101 Občianskeho zákonníka.

2. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa žalobou domáhal od žalovanej zaplatenia sumy 165.969,59 eura s úrokom 12 % ročne z uvedenej sumy od 01.04.2008 do 05.10.2017 a s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne z tejto sumy od 06.10.2017 do zaplatenia z dôvodu, že na základe zmluvy o pôžičke zo dňa 01.04.2008 uzavretej so žalovanou ako dlžníkom poskytol žalovanej peňažnú pôžičku vo výške 5.000.000,- Sk (165.969,59 eura) a žalovaná sa zaviazala pôžičku vrátiť v lehote do 90 dní odo dňa, čo jej bude zo strany žalobcu doručená písomná výzva na vrátenie pôžičky. Výzvou zo dňa 04.07.2017 žalobca vyzval žalovanú na vrátenie pôžičky do 90 dní odo dňa doručenia výzvy, ktorá bola žalovanej doručená dňa 07.07.2017, a preto bola žalovaná povinná vrátiť pôžičku do 05.10.2017. V písomnom vyjadrení žalobca poprel tvrdenia žalovanej uvedené v odpore proti platobnému rozkazu, podľa ktorých zmluvou o pôžičke mal byť zastretý iný právny úkon a to vklad žalobcu do podnikania spoločnosti MG Invest Development, s.r.o. Uviedol, že nikdy nemal v úmysle uskutočniť nejaký vklad do tejto spoločnosti a žalovanú sumu previedol na bankový účet určený žalovanou. Námietku premlčania vznesenú žalovanou považoval za neopodstatnenú s poukazom na ustanovenia zmluvy o pôžičke týkajúce sa vrátenia pôžičky s tým, že žalovanej bola výzva na vrátenie pôžičky doručená dňa 07.07.2017 a podľa zmluvy o pôžičke bola povinná vrátiť pôžičku do 05.10.2017. Na pojednávaní žalobca uviedol, že netušil, že účet, na ktorý posielal pôžičku, patrí firme a zistil to až z výpisu z banky, ale nemal dôvod po tom pátrať, keďže so žalovanou a jej bývalým manželom boli rodinní priatelia a dôverovali si. Na poskytnutí pôžičky sa dohodol s bývalým manželom žalovanej, ktorý ho oslovil s tým, že potrebujú peniaze, a on nepátral, na aký účel.

3. Rozsudkom sp. zn. 4C/42/2020-109 zo dňa 08.06.2021 súd zamietol žalobu žalobcu a žalovanej priznal náhradu trov konania v plnej výške. Proti rozsudku podal žalobca odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Nitre uznesením sp. zn. 12Co/76/2021-152 zo dňa 31.12.2021 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Z odôvodnenia uznesenia odvolacieho súdu vyplýva, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu záveru, že žalobca dňa 01.04.2008 uzavrel so žalovanou platnú zmluvu o pôžičke ohľadne pôžičky v sume 5.000.000,- Sk. Z vykonaného dokazovania nesporne vyplýva, že žalobca zaslal dňa 12.03.2008 na účet uvedený v listine označenej ako zmluva o pôžičke zo svojho účtu sumu 4.165.000,- Sk a dňa 20.03.2008 na ten istý účet sumu 835.000,- Sk. Keďže k reálnemu odovzdaniu peňazí došlo 12.3 a 20.3.2008, potom v uvedené dni došlo k uzavretiu dvoch ústnych zmlúv o pôžičke a písomná listina zo dňa 01.04.2008 označená ako zmluva o pôžičke mohla byť iba potvrdením o uzavretých ústnych zmluvách o pôžičke pre zmluvné strany, keďže v ten deň k odovzdaniu peňazí nedošlo. Súd prvej inštancie vychádzal iba z písomnej „zmluvy“ o pôžičke, a preto sa nezaoberal skutočnosťou, že medzi tým došlo k uzatvoreniu ústnych zmlúv o pôžičke s ohľadom na to, komu boli peniaze odovzdané (poukázané). Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že čas plnenia medzi účastníkmi ústnych zmlúv o pôžičke dohodnutý nebol, bol ponechaný na vôli žalobcu. Názor žalobcu, že čas plnenia bol dohodnutý tak, že žalovaná má plniť do 90 dní od doručenia jeho výzvy na plnenie, je nesprávny. Z takéhoto dojednania nie je pre žalovanú zrejmy presný čas plnenia. Ten bol ponechaný na vôli žalobcu, preto je dané použitie ustanovenia § 563 Občianskeho zákonníka. Právo určiť čas plnenia má podľa tohto ustanovenia veriteľ. Odvolací súd v tejto súvislosti dal do pozornosti rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/1375/2015 z 23. augusta 2017 a vytkol súdu prvej inštancie, že vyvodil zo skutočností zistených vykonaným dokazovaním nesprávne skutkové a právne závery týkajúce sa uzavretia zmluvy (zmlúv) o pôžičke medzi sporovými stranami a na základe toho potom nesprávne posúdil počiatok plynutia premičacej doby.

4. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že po zrušení a vrátení veci žalobcu v rámci ďalšieho dokazovania navrhol výsluch svedka A. E. E., pričom uvedený svedok na pojednávaní vypovedal, že vie o uzavretí zmluvy o pôžičke v marci 2008, pretože túto pôžičku zabezpečoval pre rodinu na rekonštrukciu domu, keď potrebovali peniaze. Na poskytnutí pôžičky sa dohodol s rodinným priateľom A. C. s tým, že pôžička bude poskytnutá na 10 rokov pri 12 % úroku. Najskôr uzavreli ústnu dohodu, ktorá bola potom potvrdená aj písomne. Podľa tejto dohody dlžníkom na pôžičke bola žalovaná, pretože vlastnila dom, do ktorého sa malo investovať. Výška pôžičky bola dohodnutá na 5.000.000,-Sk s tým, že bude poskytnutá na 2x a najskôr to bolo vyše 4.000.000,- Sk a potom zvyšok. Pôžička teda mala byť vrátená do 10 rokov s tým, že ak budú mať skôr peniaze, vrátia sa aj skôr, avšak nebolo špecifikované, či sa pôžička má vrátiť po splátkach. Peniaze potom na základe tejto dohody boli poslané na účet spoločnosti I. H., ku ktorému mala žalovaná prístup. Peniaze poskytnuté na túto pôžičku boli vyberané, ale na čo boli použité si už nepamätá. Po uzavretí ústnej dohody došlo aj k uzavretiu písomnej zmluvy, ktorá vlastne len potvrdila ústnu dohodu; on ju čítal, ale nebolo v nej všetko, čo bolo dohodnuté ústne, pričom sa bližšie k tomu nevedel vyjadriť, lebo zmluvu čítal už dávno. Vlastne šlo len o potvrdenie pôžičky a pôžička nebola vrátená. Uviedol, že peniaze zo strany žalobcu boli požičané žalovanej. Žalovaná vedela o dohode a pokiaľ s ňou nesúhlasila, nemusela ju podpisovať, pričom jeden dom stál viac ako 500.000 eur a druhý dom viac ako 300.000 eur, oba zostali žalovanej a šlo o ich totálnu rekonštrukciu. Zmluvu si dal pripraviť on.

5. Žalovaná k výpovedi svedka uviedla, že ústna dohoda bola medzi žalobcom a jej bývalým manželom - svedkom, čo vyplýva z toho, komu sa reálne platilo, pretože to bolo na účet, ktorého majiteľom bol bývalý manžel a nešlo o pôžičku na rekonštrukciu domu, ale o pôžičku na biznis podnikanie. Na rekonštrukciu domu mala už dávno predtým poskytnuté dve hypotéky, a to jednu vo výške 4.200.000,- Sk a druhú vo výške 3.800.000,- Sk. O dohode o pôžičke prvýkrát počula až keď bola podpisovať zmluvu, pričom žalobca ani nechcel žiadnu zmluvu podpisovať, pretože veril svedkovi a dohoda bola taká, že pôžička bude vrátená v priebehu niekoľkých mesiacov. Až na naliehanie bývalého manžela sa spísala zmluva o pôžičke, ktorú ona podpísala, ale návratnosť pôžičky nebola 10 rokov, ale len niekoľko mesiacov. Bývalý manžel už počas manželstva opakovane sľuboval, že peniaze z tejto pôžičky vráti a rovnako tak po rozvode manželstva uvádzal, že žalobcovi 5.000.000,- Sk už uhradil, na čo sa žalobca ozval s tým, že pôžička mu ešte nebola vrátená. Taktiež keď jednali ich právnici po rozvode, tak svedok sa zaviazal dať pôžičku do poriadku.

6. Na základe predchádzajúceho ako aj doplneného dokazovania dospel súd prvej inštancie k záveru, že žaloba nie je dôvodná, a preto ju v celom rozsahu zamietol. V konaní bolo podľa názoru súdu prvej inštancie nesporne preukázané, že medzi žalobcom a žalovanou boli uzavreté dve ústne zmluvy o pôžičke a to dňa 12.03.2008 a 20.03.2008, keď na základe týchto ústnych zmlúv žalobca na účet určený žalovanou poslal najskôr dňa 12.03.2008 sumu 4.165.000,- Sk a potom dňa 20.03.2008 sumu 835.000,- Sk. Z výpovedí sporových strán ako aj svedka A. E. E. jednoznačne vyplýva, že podmienky zmluvy o pôžičke dohodol žalobca so svedkom A. E. s tým, že pôžička bude poskytnutá žalovanej a podľa svedka malo ísť o pôžičku na rekonštrukciu domu žalovanej. Na základe tejto ústnej dohody medzi žalobcom a svedkom následne žalobca poskytol finančné prostriedky žalovanej ich odoslaním na účet spoločnosti Choma Trade, s.r.o., ktorej jedinou spoločníčkou a konateľkou v tom čase bola žalovaná. Podľa jej tvrdenia nešlo o pôžičku na rekonštrukciu domu, ale o pôžičku na biznis podnikanie, avšak uvedené tvrdenie nemení nič na tom, že zmluva o pôžičke medzi sporovými stranami bola platne uzavretá a to uskutočnením reálneho odovzdania a prijatia predmetu pôžičky vo forme peňazí zaslaných na účet spoločnosti patriacej žalovanej. Zo žiadneho vyjadrenia sporových strán ani z predložených dokladov nevyplýva, že by zmluvy o pôžičke neboli medzi sporovými stranami uzavreté a spornou prakticky zostala len otázka času plnenia zo strany žalovanej ako dlžníka. V neposlednom rade uzavretie samotných zmlúv o pôžičke potvrdzuje nepriamo aj dohoda o urovnaní uzavretá dňa 31.03.2017 medzi žalovanou a jej bývalým manželom, podľa ktorej žalovaná požadovala, aby jej bývalý manžel prevzal na seba dlh vo výške cca 135.000 eur voči žalobcovi s tým, že má ísť o dlh z roku 2008.

7. Súd prvej inštancie poukázal na konštatovanie odvolacieho súdu v predchádzajúcom rozhodnutí, že ak k reálnemu odovzdaniu peňazí došlo dňa 12.03. a 20.03.2008, tak potom v uvedené dni došlo k uzavretiu dvoch ústnych zmlúv o pôžičke a písomná listina zo dňa 01.04.2008 označená ako zmluva o pôžičke mohla byť iba potvrdením o uzavretých ústnych zmluvách o pôžičke pre zmluvné strany. Pri uzavretí uvedených ústnych zmlúv o pôžičke nebol dohodnutý čas plnenia, a preto začiatok plynutia premĺčacej doby nastal v oboch prípadoch deň nasledujúci po vzniku právneho vzťahu zo zmluvy o pôžičke, teda v prípade prvej pôžičky je to deň 13.03.2008 a v prípade druhej pôžičky 21.03.2008. Keďže žalovaná v priebehu konania vzniesla proti uplatnenému nároku žalobcu námietku premĺčania. Všeobecná premĺčacia doba podľa § 101 OZ je trojročná, a teda v prípade prvej pôžičky uplynula dňom 13.03.2011 a v prípade druhej pôžičky dňom 21.03.2011, pričom žalobca podal žalobu na súde až dňa 23.06.2020, teda zjavne po uplynutí premĺčacej doby. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol, pretože táto bola podaná na súde až po uplynutí premĺčacej doby a súd musel prihladiť na námietku premĺčania vznesenú žalovanou.

8. Záverom súd prvej inštancie uviedol, že výpoveď svedka A. E. E., v tom smere, že mala byť pôžička poskytnutá na dobu 10 rokov, teda vrátená mala byť maximálne do uplynutia doby 10 rokov, považoval za nevierohodnú a účelovú so snahou odvrátiť premĺčanie nároku žalobcu a zabezpečiť mu úspech v súdnom konaní. V tomto smere poukázal na to, že žalobca ani v jednom zo svojich písomných vyjadrení v priebehu konania netvrdil, že pôžička by mala byť vrátená do 10 rokov od jej poskytnutia a už v samotnej žalobe poukazoval na lehotu na vrátenie pôžičky uvedenú v čl. II. ods. 1 písomnej zmluvy o pôžičke zo dňa 01.04.2008, ktorá je v skutočnosti len potvrdením ústnych zmlúv o pôžičke vzniknutých dňa 12.03.2008 a 20.03.2008. Rovnako tak na pojednávaní dňa 21.05.2021 žalobca neuvádzal, že by lehota na vrátenie pôžičky bola dohodnutá na dobu 10 rokov, a uvedenú skutočnosť netvrdil ani v odvolaní proti predchádzajúcemu rozsudku. Žalovaná poprela, že by vrátenie pôžičky bolo dohodnuté na dobu 10 rokov, ale podľa nej to malo byť len niekoľko mesiacov. Svedecká výpoveď A. E. ohľadne vrátenia pôžičky je teda v priamom rozpore s produkovanými tvrdeniami oboch sporových strán, pričom svedok na druhej strane potvrdil, že písomnú zmluvu o pôžičke zo dňa 01.04.2008 si dal pripraviť žalobca. V tejto zmluve, ktorá je v podstate potvrdením o uzavretí zmlúv o pôžičkách je jednoznačne uvedené, že dlžník sa zaviazal pôžičku vrátiť veriteľovi na jeho účet v lehote do 90 dní odo dňa, čo bude dlžníkovi zo strany veriteľa doručená písomná výzva na vrátenie istiny pôžičky. Podľa názoru súdu uvedená zmluva o pôžičke, resp. potvrdenie o uzavretí pôžičky je len výsledkom ústnej dohody zmluvných strán o uzavretí pôžičky, pričom pri uzavretí tejto ústnej dohody bola žalovaná zastúpená svojim bývalým manželom A. E. E.. Rovnako tak z obsahu výzvy žalobcu na vrátenie pôžičky zo dňa 04.07.2017 vyplýva, že lehota na vrátenie pôžičky bola medzi sporovými stranami dohodnutá tak, ako je uvedené v čl. II odsek 1 zmluvy o pôžičke zo dňa 01.04.2008.

9. O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnej žalovanej priznal voči žalobcovi náhradu trov konania v plnej výške s tým, že podľa § 262 ods. 2 CSP o

výške náhrady trov konania rozhodne samostatným uznesením súdny úradník po právoplatnosti tohto rozsudku.

10. Proti uvedenému rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý žiadal napadnutý rozsudok zmeniť a žalobe vyhovieť v plnom rozsahu. Uviedol, že súd prvej inštancie správne posúdil, že so žalovanou boli uzavreté dve ústne zmluvy o pôžičke, a to dňa 12.03.2008 a 20.03.2008, kedy jej poskytol pôžičku v celkovej výške 5.000.000,- Sk. Podľa jeho názoru však súd prvej inštancie nesprávne posúdil námietku premlčania vznesenú žalovanou. Poukázal na to, že svedok A. E. E. vypovedal, že má vedomosť o uzavretí ústnej zmluvy o pôžičke medzi žalobcom a žalovanou, keďže túto zabezpečoval pre rodinu na rekonštrukciu domu s tým, že pôžička bude poskytnutá na 10 rokov, a úrokom z pôžičky vo výške 12 %. Potvrdil, že pôžička mala byť vrátená do 10 rokov (t. j. do dňa 12.03.2018 suma 4.165.000,- Sk a do dňa 20.03.2018 suma 835.000,- Sk), pričom nebolo špecifikované, či sa má pôžička vrátiť po splátkach. Uviedol, že súd prvej inštancie na jednej strane argumentuje v odôvodnení napadnutého rozsudku výpoveďou svedka A. E. E. a berie do úvahy na odôvodnenie napadnutého rozsudku svedkom uvádzané dojednané podmienky ústnej zmluvy o pôžičke, ako je výška pôžičky, účel pôžičky a zmluvné strany pôžičky, na druhej strane však svedkom potvrdenú dojednanú podmienku ohľadne splatnosti ústnej zmluvy o pôžičke do úvahy neberie a označuje ju za nevierohodnú a účelovú so snahou odvrátiť premlčanie nároku žalobcu a zabezpečiť mu úspech v súdnom konaní. Navyše súd nedostatočne odôvodnil, prečo považuje výpoveď svedka A. E. E. za nevierohodnú a účelovú, v čom konkrétne videl jeho nevierohodnosť a účelovosť jeho výpovede, akými myšlienkovými úvahami a postupmi sa spravoval, a ktoré konkrétne dôkazy ho viedli k označeniu svedka za nevierohodného. V dôsledku nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozsudku je naplnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP. Poukázal na to, že výpoveď svedka je súladná a vzájomne dopĺňa listinné dôkazy, ktoré boli produkované stranami v konaní na súde prvej inštancie. Ide najmä o Výzvu žalobcu na vrátenie pôžičky zo dňa 04.07.2017, ktorou žalobca vyzval žalovanú na vrátenie pôžičky a ktorú jej žalobca zaslal v čase, kedy sa blížil termín splatnosti pôžičky (osem mesiacov pred splatnosťou pôžičky). Výzva na vrátenie pôžičky zo dňa 04.07.2017 korešponduje s dohodnutou 10-ročnou lehotou splatnosti. Ďalším dôkazom je Dohoda o urovaní zo dňa 31.03.2017, v ktorej sa žalovaná v čase blížiacej sa splatnosti pôžičky odvoláva na pôžičku a požiadala bývalého manžela o prevzatie dlhu, čo znamená, že žalovaná vedela, že dlh existuje a má povinnosť ho zaplatiť (pokiaľ by bol tento dlh premlčaný, nežiadala by o jeho prevzatie). Tieto dôkazy sú súčasťou logického dôkazného reťazca, ktorý výpoveď svedka nenarušuje, ale naopak, tvrdenia svedka v rámci jeho výpovede na pojednávaní korešpondujú s týmito listinami. S poukazom na tieto skutočnosti je dostatočne preukázané, že v prípade ústnych zmlúv o pôžičke uzavretých medzi sporovými stranami bol dohodnutý čas plnenia na 10 rokov od poskytnutia pôžičiek. Z uvedených dôvodov je naplnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP v spojení s § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Ďalej uviedol, že Krajský súd v Nitre vo svojom zrušujúcom uznesení potvrdil, že v prípade ústnych zmlúv o pôžičke nemá súd prvej inštancie prihliadať na písomnú zmluvu o pôžičke uzavretú medzi sporovými stranami, keďže ide len o potvrdenie o predtým uzavretej zmluve o pôžičke. Preto v prípade splatnosti pôžičky z písomného dokladu (potvrdenia) nemožno vyvodzovať dohodu o splatnosti pôžičky a odvolávať sa vo veci splatnosti pôžičky na písomné potvrdenie. Keďže medzi sporovými stranami bola dojednaná splatnosť pôžičky (10 rokov) ústne, nie je možné vyvodzovať splatnosť pôžičky z písomného potvrdenia, v ktorom ani nebolo potrebné dojednávať splatnosť. Z tohto dôvodu premlčacia lehota uplynula dňa 12.03.2018 a 20.03.2018. Žaloba bola podaná dňa 23.06.2020, t. j. v rámci 3-ročnej premlčacej lehoty. Súd prvej inštancie pri posudzovaní otázky premlčania nevezal do úvahy listinný dôkaz predložený žalovanou, a to konkrétne Zmluvu o prevzatí dlhu zo dňa 19.09.2017. Žalovaná v konaní pred súdom prvej inštancie preukazovala, že po rozvoze manželstva s bývalým manželom uzavrela dohodu o urovaní, ktorej súčasťou mala byť aj dohoda o prevzatí dlhu, týkajúca sa aj zmluvy o pôžičke, avšak žalobca zmluvu o prevzatí dlhu bývalým manželom, ktorá mu bola zaslaná, odmietol podpísať. Z obsahu tohto listinného dôkazu produkovaného žalovanou však vyplýva uznanie záväzku žalovanou voči žalobcovi, keďže v článku I. jednoznačne vyhlásila, že má voči žalobcovi dlh vo výške istiny 165.969,59 eur, ktorý jej vznikol z titulu Zmluvy o pôžičke uzatvorenej dňa 01.04.2008 so žalobcom, t. j. tento dlh uznala čo do dôvodu a do výšky. Uvedené v súlade s ustanovením § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka má za následok plynutie novej premlčacej doby odo dňa uznania.

11. K odvolaniu žalobcu sa písomne vyjadrila žalovaná, ktorá navrhla rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť. Stotožnila sa s odôvodnením rozhodnutia a žalovaný nárok považuje za premlčaný. Výpoveď svedka Ing. E. E., jej bývalého manžela, považuje za nevierohodnú a účelovú, so snahou odvrátiť premlčanie nároku žalobcu a zabezpečiť mu úspech v súdnom konaní, keďže vo všetkých jeho

dovtedajších písomných podaniach a aj v jeho vyjadrení na pojednávaní dňa 21.05.2021 ani raz netvrdil, že pôžička by mala byť vrátená do 10 rokov od jej poskytnutia, a už v samotnej žalobe poukazoval na lehotu na vrátenie pôžičky uvedenu v čl. 11. ods. 1 písomnej zmluvy o pôžičke zo dňa 01.04.2008, ktorá bola v skutočnosti len potvrdením ústnych zmlúv o pôžičke vzniknutých dňa 12.03.2008 a dňa 20.03.2008; tieto skutočnosti (že lehota na vrátenie pôžičky bola dohodnutá na dobu 10 rokov) netvrdil ani vo svojom odvolaní proti predchádzajúcemu rozsudku súdu. Svedecká výpoveď svedka Ing. E. E., jej bývalého manžela, je v priamom rozpore s doposiaľ produkovanými tvrdeniami sporových strán, pričom však práve tento svedok potvrdil, že písomnú zmluvu o pôžičke zo dňa 01.04.2008 si dal pripraviť žalobca a v tejto zmluve, ktorá je v podstate potvrdením po uzavretí zmlúv o pôžičkách, sa bez akýchkoľvek pochybností jednoznačne uvádza, že dlžník sa zaviazal pôžičku vrátiť veriteľovi na jeho účet v lehote do 90 dní odo dňa, čo bude dlžníkovi zo strany veriteľa doručená písomná výzva na vrátenie istiny pôžičky. Ani z obsahu výzvy žalobcu na vrátenie pôžičky zo dňa 04.07.2017 nevyplýva, že by lehota na vrátenie pôžičky bola medzi sporovými stranami dohodnutá inak, než je uvedené v čl. 11. ods. 1 zmluvy o pôžičke zo dňa 01.04.2018. Podľa jej názoru tvrdenia žalobcu v odvolaní pod bodom 12., že by ona uznala záväzok voči nemu, a to v dokumente označenom ako dohoda o urovnaní medzi ňou a jej bývalým manželom svedkom A. E. E. nie sú pravdivé. Poukázala na to, že v bode 11. ods. 1 sa okrem iného uvádza, že účastníci sa dohodli, že žalovaná požaduje prevzatie dlhu vo výške cca 135.000 eur voči žalobcovi, na čo jej bývalý manžel A. E. E. požadoval predloženie dokladov k tvrdenému dlhu s tým, že ak by takýto dlh existoval, bol právne vymáhateľný a nepremlčaný, takýto záväzok prevezme. Z uvedenej citácie dotknutého dokumentu nevyplýva to, čo tvrdí žalobca vo svojom odvolaní v bode 12.

12. K vyjadreniu žalovanej sa písomne vyjadril žalobca tak, že odmieta tvrdenie žalovanej, že by mu chcel svedok A. E. E. zabezpečiť úspech v súdnom konaní. Vzťah medzi ním a svedkom A. E. E. nie je vôbec priateľský. Ďalej uviedol, že ústnu dohodu počas konania nespomínal preto, lebo poukazoval na dohodu o splatnosti pôžičky podľa čl. II odseku 2 zmluvy o pôžičke, ktorú ale súd prvej inštancie do úvahy nebral. Krajský súd v Nitre vo svojom zrušujúcom uznesení poukázal, že v prípade ústnych zmlúv o pôžičke nemá súd prvej inštancie prihliadať na písomnú zmluvu o pôžičke uzavretú medzi sporovými stranami, keďže ide len o potvrdenie o predtým uzavretej zmluve o pôžičke, a nasmeroval sporové strany tak, aby uviedli aj obsah ústnej zmluvy, čo žalobca aj urobil a svedok potvrdil. Ďalej uviedol, že žalovaná na jeho výzvu na vrátenie pôžičky zo dňa 04.07.2017 reagovala listom zo dňa 19.09.2017, ktorým mu predložila Zmluvu o prevzatí dlhu zo dňa 19.09.2017, z ktorej obsahu vyplýva uznanie jej záväzku voči nemu (v článku I. vyhlásila, že má voči žalobcovi dlh vo výške istiny 165.969,59 eur, ktorý jej vznikol z titulu Zmluvy o pôžičke uzatvorenej dňa 01.04.2008 so žalobcom). On teda nerozumie, prečo by mu žalovaná zaslala predmetným listom Zmluvu o prevzatí dlhu, pokiaľ by takýto dlh neuznávala. Uvedeným tvrdením si žalovaná jednoznačne protirečí.

13. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací podľa § 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonom stanovenej lehote, preskúmal napadnuté rozhodnutie, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP), prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania s verejným vyhlásením rozsudku (§ 385 ods. 1, § 378 ods. 1, § 177 ods. 2 písm. c/, § 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, preto rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

14. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

15. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

16. Ak má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie nielen vecne správne rozhodol, ale v odôvodnení sa (úplne) správne argumentačne vysporiadal so skutkovým stavom i právnym posúdením, nemusí vyhotovovať štandardné rozhodnutie s náležitosťami podľa § 220 ods. 2 CSP, ale sa len obmedzí na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, správne zistil skutkový stav, správne vec posúdil po právnej stránke, preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, preto sa v zmysle § 387 ods. 2 CSP obmedzuje len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, na ktoré poukazuje.

17. Odvolací súd dospel k záveru o vecnej správnosti preskúmaného rozsudku súdu prvej inštancie. Prvoinštančný súd totiž vo veci dostatočne zistil skutkový stav a v intenciách platnej právnej úpravy vyvodil z neho i správne právne závery, vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu, vyvodil správne skutkové zistenia, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, príslušné ustanovenia podstatné pre právne posúdenie veci interpretoval a aplikoval právne súladným spôsobom, jeho úvahy sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Súd prvej inštancie primerane rozumným a okolnostiam danej veci postačujúcim spôsobom reflektoval i na odvolateľom vznášané tvrdenia, na danú vec aplikoval i relevantné hmotnoprávne ustanovenia a svoje rozhodnutie presvedčivo a náležite odôvodnil, zodpovedajúc už i na všetky právne a skutkovo významné otázky predkladané žalobcom v jeho odvolaní.

18. Žalobca v odvolaní neuviedol žiadne také skutočnosti, skutkové či právne, s ktorými by sa súd prvej inštancie nebol vypořiadal, pokiaľ boli pre danú vec relevantné. Odvolací súd považuje za správne i argumenty žalovanej uvedené vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu.

19. Napadnutý rozsudok zodpovedá požiadavkám stanoveným v § 220 ods. 2 CSP, podľa ktorého súd v odôvodnení rozsudku uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil; súd jasne a výstižne vysvetlí ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax, a dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je preukázať jeho správnosť, logicky, vnútorne kompaktné a neprotirečivo vysvetliť myšlienkový postup súdu vedúci k rozhodnutiu i s poukazom na právne závery, ktoré prijal; niet v ňom miesta pre dohady a domnienky. Súčasne je i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní súdnych rozhodnutí, ktoré preto musia byť preskúmateľné. Súd je povinný rozsudok odôvodniť spôsobom zakotveným v ustanovení § 220 ods. 2 CSP, čo je jedným z princípov riadneho a spravodlivého procesu vyplývajúcich z Listiny základných práv a slobôd ako aj z článku 46 Ústavy Slovenskej republiky, ktorý predstavuje súčasť práva na spravodlivý proces. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov a právnymi závermi. Ak rozsudok neobsahuje zákonné náležitosti, v konečnom dôsledku je takýto rozsudok nepreskúmateľný. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vypořiadat' so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal.

20. Vo vzťahu k argumentácii sporových strán odvolací súd uvádza, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany sporu, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty (k tomu ÚS SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09).

21. Odvolací súd k dôvodom súdu prvej inštancie dodáva, že sporové strany majú v konaní bremeno tvrdenia a bremeno dôkazu. Okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týkajú povinnosti tvrdenia a označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer účastníkov konania. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena. Na povinnosť tvrdenia nadväzuje povinnosť označiť dôkazy preukazujúce tvrdené skutočnosti. Pokiaľ sú tieto skutočnosti preukázané, žalobca uniesol tak bremeno tvrdenia, ako aj bremeno dôkazu.

22. V predmetnej veci žalobca v žalobe tvrdil, že žalovaná sa zaviazala pôžičku vrátiť v lehote do 90 dní odo dňa, čo jej bude doručená jeho písomná výzva na vrátenie pôžičky. V písomnom vyjadrení k odporu žalovanej proti platobnému rozkazu taktiež zotrval na uvedenom skutkovom tvrdení. Dôkazné bremeno k uvedeným skutkovým tvrdeniam bolo potom na jeho strane. Žalobca ani v odvolaní proti prvému rozsudku súdu prvej inštancie netvrdil, že by bola medzi sporovými stranami dohodnutá 10-ročná doba na splatenie pôžičky. Odvolací súd sa vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí stotožnil so

záverom súdu prvej inštancie o tom, že čas plnenia medzi sporovými stranami ako účastníkmi ústnych zmlúv o pôžičke dohodnutý nebol.

23. Podľa § 563 Občianskeho zákonníka ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal.

24. Súd prvej inštancie správne urobil záver, že pri použití § 563 OZ vo vzťahu k splniteľnosti dlhu je potrebné vychádzať z predpokladu, že primárnym záujmom veriteľa je to, aby bola pohľadávka uspokojená čo najskôr. Zároveň dlžníkovi nemožno odoprieť právo zbaviť sa svojho dlhu riadnym plnením iba z toho dôvodu, že z obsahu záväzkového vzťahu nevyplýva splatnosť dlhu. V takomto prípade je dlh splniteľný od svojho vzniku a splatným sa stáva v deň nasledujúci po žiadosti veriteľa o plnenie. Taktiež súd prvej inštancie správne uviedol, že pokiaľ splatnosť záväzku nie je stanovená žiadnym právne relevantným spôsobom, je nevyhnutné viazať začiatok plynutia premlčacej doby už na vznik samotného dlhu, čo potvrdzuje aj aktuálna judikatúra (R 91/2004). Veriteľ už od vzniku dlhu má možnosť vyzvať dlžníka na plnenie, determinovať tým splatnosť záväzku a počnúc touto reálnou možnosťou začína plynúť aj všeobecná premlčacia doba. Je irelevantné, či veriteľ svoje subjektívne právo využije alebo nie.

25. Odvolací súd poukazuje na to, že v priebehu celého konania nebola ani jednou sporovou stranou tvrdená doba splatnosti pôžičky 10 rokov. Až po tom, čo odvolací súd zrušil predchádzajúci rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie so záverom, že čas plnenia medzi sporovými stranami dohodnutý nebol a že k uzavretiu zmlúv o pôžičke došlo ústne dňa 12.3.2008 a 20.3.2008, bol súdom prvej inštancie vypočutý svedok E., ktorý tvrdil, že splatnosť pôžičky bola dohodnutá na 10 rokov. Svedok teda uviedol skutkovú okolnosť, ktorá je v úplnom rozpore s tvrdeniami samotného žalobcu v priebehu celého konania. Skutočnosť uvedená svedkom nevyplýva ani zo žaloby, ani z výpovedí sporových strán na pojednávaní, ani z písomných vyjadrení a ani z listiny o pôžičke. Pokiaľ teda svedok E. tvrdil niečo úplne iné ako sporové strany, najmä žalobca, potom je zrejmé, že jeho výpoveď nie je vierohodná a hlavne nie je dôkazom o skutkových tvrdeniach sporových strán.

26. Námitka žalobcu, že súd prvej inštancie nedostatočne odôvodnil, prečo považuje výpoveď svedka A. E. E. za nevierohodnú a účelovú, v čom konkrétne videl nevierohodnosť svedka a účelovosť jeho výpovede, akými myšlienkovými úvahami a postupmi sa spravoval, a ktoré konkrétne dôkazy viedli súd prvej inštancie k označeniu svedka za nevierohodného, neobstojí, pretože súd prvej inštancie dostatočne podrobne sa vyporiadal so svedeckou výpoveďou svedka E. z hľadiska jej obsahu, dostatočne zdôvodnil prečo ju považoval ohľadne vyjadrenia k splatnosti pôžičky za nevierohodnú. Ostatné tvrdenia svedka ohľadne dojednaných podmienok pôžičky korešpondovali s tvrdeniami žalobcu, preto ich súd prvej inštancie správne vzal do úvahy.

27. Keďže v konaní bolo preukázané, že k uzavretiu dvoch ústnych pôžičiek došlo dňa 12.3.2008 a 20.3.2008 bez dohody o splatnosti pôžičiek, súd prvej inštancie správne ustálil, že premlčacia doba prvej pôžičky začala plynúť dňa 13.3.2008, uplynula 13.3.2011 a premlčacia doba druhej pôžičky začala plynúť dňa 21.3.2008 a uplynula 21.3.2011. Žaloba bola podaná dňa 23.06.2020, teda dávno po uplynutí premlčacích lehôt a vzhľadom na námietku premlčania zo strany žalovanej potom premlčané pôžičky nemohol žalobcovi priznať. Vzhľadom k tomu, že súd prvej inštancie zamietol žalobu z dôvodu premlčania, nebolo potrebné sa zaoberať ďalšími okolnosťami týkajúcimi sa žalovanej pohľadávky.

28. Odvolací súd vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti považoval podané odvolanie žalobcu za nedôvodné, preto v zmysle § 387 ods. 1 CSP napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

29. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že v odvolacom konaní úspešnej žalovanej priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov vynaložených v tomto štádiu konania v plnom rozsahu. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

30. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu možno podať dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419, § 420, § 421CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).